

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2753/2540

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สยามนานาก่อสร้าง กับพวกโจทก์ นาย ไพบุลย์ เหล่าวรวิทย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4,

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3,

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ.

มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยรู้อยู่แล้วว่าโจทก์ออกเช็คพิพาทให้ส.ยิดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์กู้ยืมเงินไปจากส.แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์คดีอาญาซึ่ง ส.ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2497ว่าโจทก์ออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลยอันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้หากข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ฟ้องคำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าวจำเลยย่อมมีความผิดตามฟ้องแต่เนื่องจากในขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาปรากฏว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2497ซึ่งเป็นกฎหมายในคดีเดิมที่โจทก์นำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้วและมีกฎหมายฉบับใหม่คือพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534ออกมาใช้บังคับแทนซึ่งการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายส่วนกรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534มาตรา4อีกต่อไปดังนั้นคำเบิกความของจำเลยในคดีนั้นจึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีอันจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด มีโจทก์ที่ 2 และนายกรกช อุณานุกภาพ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2533 เวลากลางวัน จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาของศาลชั้นต้นระหว่างนายสมศักดิ์ เหล่าวรวิทย์โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สยามนานาก่อสร้าง ที่ 1 นายลิขิตนิมิตระกุล ในฐานะส่วนตัว ที่ 2 จำเลย ตอบทนายโจทก์ตอนหนึ่งว่าประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 จำเลยที่ 2 นำเช็คมาเปลี่ยนเป็นเช็คฉบับที่ฟ้อง ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2531 จำนวนเงิน565,984.66 บาท ตามเช็ค จ.1 โดยประทับตราจำเลยที่ 1 ลงชื่อจำเลยที่ 2 (ซึ่งเป็นโจทก์ทั้งสองคดีนี้ตามลำดับ) เป็นผู้ส่งจ่าย ยืนยันว่าถึงวันที่ลงในเช็คให้เรียกเก็บเงินได้ ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำเช็คฉบับนี้ไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์เป็นค่าช่วยซื้อที่ดินจากนายสฤติย์ ที่จังหวัดอยุธยา ในราคา1,500,000 บาท โดยทำเป็นสัญญาขายฝากไว้ก่อนตามเอกสารท้ายฟ้อง หมายเลข 1 อันเป็นความเท็จ คำเบิกความดังกล่าวของจำเลยว่าโจทก์ทั้งสองได้ออกเช็คฉบับที่ฟ้องมาเปลี่ยนกับจำเลย เมื่อประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ก่อนเช็คถึงกำหนดจำเลยนำไปชำระหนี้ให้นายสมศักดิ์ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค จึงแสดงว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 ซึ่งความเท็จดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดี หากศาลชั้นต้นเชื่อคำเบิกความของจำเลยก็ต้องฟัง

ว่าโจทก์ทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 และพิพากษาลงโทษโจทก์ทั้งสอง ความจริงแล้วโจทก์ทั้งสองออกเช็คดังกล่าวให้นายสมศักดิ์ถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากนายสมศักดิ์ ไม่ใช่เช็คชำระหนี้ให้แก่จำเลยซึ่งจำเลยรู้ดีอยู่แล้ว แต่กลับเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้องจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้น พิพากษายก ฟ้องโจทก์ ทั้ง สอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ให้จำคุก 1 ปี และปรับ 3,000 บาทให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 จำเลย ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองหรือไม่ เมื่อพิจารณาคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองประกอบกับคำเบิกความของจำเลยตามเอกสารท้ายฟ้องแล้ว โจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทให้นายสมศักดิ์เหล่าวรวิทย์ ยึดถือไว้แทนสัญญากู้ยืมเงินที่โจทก์ที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากนายสมศักดิ์แต่จำเลยเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1520/2532 ของศาลชั้นต้นซึ่งนายสมศักดิ์ฟ้องโจทก์ทั้งสองเป็นจำเลยในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 ว่า โจทก์ทั้งสองออกเช็คพิพาทแลกเงินสดไปจากจำเลยอันเป็นการออกเช็คพิพาทให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า หากข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง คำเบิกความของจำเลยย่อมเป็นความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดีดังกล่าว จำเลยย่อมมีความผิดตามฟ้อง แต่เนื่องจากในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นกฎหมายในคดีเดิมที่โจทก์ทั้งสองนำมาเป็นมูลในการฟ้องคดีนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว มีกฎหมายฉบับใหม่ คือพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 ออกมาใช้บังคับแทน ปรากฏว่ากฎหมายฉบับใหม่ได้ออกภายหลังการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย แต่กรณีการออกเช็คพิพาทแล้วแลกเงินสดมิใช่เป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ดังนั้น คำเบิกความของจำเลยในคดีนั้น จึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีอันจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามฟ้องปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 195 ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษากลับให้ยก ฟ้อง

องค์คณะ

ไพฑูรย์ แสงจันทร์เทศ · จงทรัพย์ เทียงธรรม · ธวัชชัย พิทักษ์พล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2753/2540>